

σιλεύς έσυγκάλεσε τὸ συμβούλιον τοῦ βασιλείου νὰ συνέλθῃ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἐδῶ εἰς τὸ Βενεβέντον, ἐδῶ θὰ ἔλθῃ ἀφεύκτως καὶ ὁ Ρογήρος. Εἶμαι τῆς γνώμης λοιπόν, ν' ἀναχωρήσω ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, νὰ πάρω μαζί μου δέκα πέντε ἢ τριάντα παληκάρια, νὰ τὸν ἐνεδρεύσω καὶ νὰ ρίξω τὸ πτώμα του εἰς τοὺς λύκους.

— Ἀγίε Γερμανέ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης Ἀνσέλμος, πλήξας τὸ μέτωπόν του... Εἶναι ἀληθές, ὅτι διὰ νὰ βλέπῃ τις καλῶς ἐκ τοῦ πλησίον πρέπει νὰ ἦναι μύωψ. Ὁμίλησες φρόνιμα· ἀλλ' ὄχι καὶ εἰς ὅλα. Πρὸ πάντων, πρέπει νὰ λάβῃς μαζί σου ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγωτέρους ἀνδρας, διὰ νὰ μὴ δώσῃς ὑπόνοιαν. Ἀντὶ νὰ πάρῃς κακούργους τοῦ δρόμου, πέρασε ἀπὸ τὴν Καζέρταν καὶ δόσε μίαν διαταγὴν μου εἰς τὸν φρούραρχον, ὁ ὁποῖος θὰ ἀφίσῃ νὰ ἔλθουν μαζί σου τέσσαρες ἢ ἑξ στρατιῶται... ὄχι περισσότεροι... σοὶ τὸ διατάττω... καὶ πρόσεξε νὰ μὴ φέρουν τὴν οἰκοστολὴν τοῦ Ἀκουίνου. Ἐπειτα δὲν μοὶ φαίνεται φρόνιμον νὰ τὸν φονεύσετε... Τί λέγεις;

— Καθὼς διατάξετε... Ἐγὼ εἶπα τὴν γνώμην μου. Οἱ πεθικμένοι δὲν ὀμιλοῦν... ἔ; Ὁ κόμης Ἀνσέλμος, σκεφθεὶς ἐπὶ μικρόν, εἶπε:

— Ὅχι... ὄχι... τὸ αἰματωμένον ἐκεῖνο πτώμα ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ... καὶ μάλιστα τῶρα ὅτε θὰ συνέλθῃ τὸ συμβούλιον... ἀκόλουθος... φυγὰς... καταδικασμένος... ταῦτα πάντα θὰ μεγαλοποιήσουν τὸ γεγονός... καὶ θὰ ὠθήσουν εἰς ἐρεῦνας, περισσότερον ἀπὸ ὅ,τι ἀξίζει τὸ πρᾶγμα... Προσπαθήσετε νὰ τὸν συλλαβετε ζῶντα... Ἄν δὲν δύνασθε, φονεύσατέ τον... ἀλλὰ πάρετε τὸ πτώμα... μὴν ἀρίσετε ἵχνος... καὶ θάψετε το εἰς μέρος, ὅπου νὰ μὴν ἦναι δυνατόν νὰ εὑρεθῇ. Ἀναχώρησον καὶ δρόμον.

Ὁ Γισφρέδος ἀνεχώρησε. Τί ἔπραξε καὶ τί ἠκολούθησε γινώσκει ἤδη ὁ ἀναγνώστης. Ἐπειδὴ καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ φονεύσῃ τὸν Ρογήρον ἀκινδύνως, τὸν μετέφερεν ἀνίσθητον εἰς Βενεβέντον, ὅπου εὐρὼν τὸν κόμητα Ἀνσέλμον, ὅστις εἶχε προηγηθῇ τῆς αὐλῆς, διατάχθη παρ' αὐτοῦ νὰ κλείσῃ τὸν δυστυχῆ νέον εἰς μίαν τῶν εἰρατῶν τοῦ εἰς τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Ἀγίας Ἐδρας ἀνήκοντος μεγάρου, ὅπερ ἦτο πρὸ πολλοῦ ἀκατοίκητον καὶ ἐξ ἀμελείας ἢ περιφρονήσεως ἐν μέρει ἡρειπωμένον.

Ὁ κόμης εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ τὸν ἀφίσῃ ἐκεῖ, ἄχρις οὐ ἀποθάνῃ τῆς πείνης· οὐχί, ὡς ἔλεγεν ὁ Γισφρέδος, διότι ἐπόθει τὸν θάνατόν του, ἀλλ' ἵνα ἐξοικονομήτῃ τὰ ἔξοδα τῆς τροφῆς.

Ἐτελέσας καὶ τὴν ἐντολὴν ταύτην, ὁ Γισφρέδος ἐπανῆλθε παρὰ τῷ κόμητι Ἀνσέλμῳ καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Ἐτελείωσε καὶ αὐτός, βρόνε. Σὲ λίγο, ὁ ἄνθρωπός μας θὰ γίνῃ ἄγιος, καὶ θὰ κἀνὴ θάύματα. Τῶρα εἶναι εἰς τὸ κελλί... λείπει ἡ σφραγίδα ἀπὸ τὸ διαβατήριον...

ρίχνουμε τὰ κλειδιά 'ς τὸ ποτάμι... καὶ ἐτελείωσε...

— Ἀλλ' ἄς σκεφθῶμεν καὶ κἀτι ἄλλο. Εὐρὲ κανένα ἱερέα νὰ τὸν μνημονεύσῃ, διὰ νὰ μὴ παραπονῆται ἡ ψυχὴ του ἐναντίον μας καὶ νὰ μάθῃ ὅτι ἐνηργήσαμεν ὡς ἀγαθοὶ καὶ ἀληθεῖς χριστιανοί... Διὰ τὰ λοιπὰ, ἄς συστήσωμεν αὐτὸν εἰς τὸν Θεόν.

— Ὁ αὐθέντης λέγει καλά... ἀπήντησεν ἡμιχλευαστικῶς ὁ Γισφρέδος, ἀγνοῶν τί ἐσκέπτετο λαλῶν οὕτως ὁ Ἀνσέλμος. Ἀλλ' ἰδὼν ἐλαφρὸν μειδία ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ κόμητος, προσέθετο γελῶν: Θὰ τὸν μνημονεύσω ἐγώ... Εἶμαι δὲ βέβαιος, ὅτι κἀποιοι εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, ἢ ἐπάνω ἢ κάτω, θὰ ἀκούσῃ τὴν δέησί μου.

— Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ τελειώσῃς κακὰ... τόσον εἶσαι ἀσεβής... Γισφρέδε... Τῶρα θὰ σοὶ ἀναθέσω δυσκολώτερον ἔργον καὶ ἄξιον κατὰ πάντα τῆς εὐφυΐας σου. Ἀφῆσε τὰ ἐνδύματα αὐτὰ τοῦ προσκυνητοῦ, ἐνδύθητι τὴν οἰκοστολὴν μου καὶ πῆγαινε εἰς τὴν αὐλὴν. Ὀλίγον θὰ σὲ παρατηρήσουν, καὶ ἂν σὲ παρατηρήσουν, θὰ σὲ σεβασθοῦν ὡς ἀνθρώπον μου. Ἀναμίχθητι μετὰ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Μαμφρέδου, κατασκόπευε τοὺς ὑπουργούς, τὸν βασιλέα, τὴν βασιλίσσαν, πάντας. Σημείωνε τὴν συμπεριφορὰν των, τοὺς λόγους, τὰ βλέμματα... Ἄν ἦναι δὲ δυνατόν, καὶ αὐτοὺς τοὺς στοχασμούς. Ἔσο πιστὸς εἰς ἐμέ, σκεπτόμενος ὅτι ἡ πτώσίς μου θὰ φέρῃ ἀμέσως τὴν καταστροφὴν σου, ἐνῷ ἡ ἀνύψωσίς μου θὰ σὲ ὠφελήσῃ.

Ὁ Γισφρέδος ἐξετέλεσε τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του. τὸ μὲν—καὶ εἰς τοῦτο ἠπατάτο—φρονῶν ὅτι μεγίστης θὰ ἐτύγχανεν ἀμοιβῆς, τὸ δέ, ἕνεκα τῆς πρὸς τὰ τοιαῦτα κλίσεώς του.

[Ἔπαται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

— Τρομερόν, ἀλλ' ὄχι ἐκ τῶν σπανίων! Αἶ, λοιπόν! καλὲ μου φίλε, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοὶ εἴπῃς οὔτε λέξιν, πλέον, τῶρα γινώσκω τὴν ὑπόθεσίν σου τόσον καλῶς ὡς καὶ σὺ αὐτός. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀπαφάσισας ν' ἀποσεύσῃς τὸν ζυγὸν τῆς ἀξιολατρεύτου πλήν δεσποικτικῆς οἰκοδεσποίνης, εἶδες τὴν δεσποινίδα Δεσυνή. Ἡ νεᾶνις εἶχε τὸ ἡμερον ἐκεῖνο τῆς ἀθωότητος, τὴν παρθενικὴν χάριν, ἧς ἐστερεῖτο ἡ γυνή. Ἐμψυχωθείς, ἀναψυχθείς, παρὰσχεθείς ἔκπαισες τοῦ ἀγαπᾶν διὰ τῶν

αἰσθήσεων καὶ ἡγάπησας διὰ τῆς καρδίας... Τί τοῦτου ἀπλούστερον καὶ φυσικώτερον! Ἀλλὰ, φίλε μου, τοιαύτη εἶναι ἡ ἱστορία ὅλων τῶν νέων, καὶ ἀπορῶ διατί σὺ μοὶ παρέστησας ἤδη ὑπὸ τραγικὰς ὀψεις. Σὺ ζήσας ἐν ἔτος μακρὰν τῆς Γαλλίας, διέρρηξες λοιπόν τὸν δεσμόν. Αἶ! ἐπειδὴ ἡ γυνὴ αὕτη ἐδόθη εἰς σέ, φαντάζεται ὅτι θὰ διατελῇς αὐτῇ πιστὸς διὰ βίου! Αὕτη εἶνε ὑπανδρὸς. Καὶ σὺ ἐπίσης θὰ νυμφευθῇς.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, ὀφείλω νὰ ἀφῇσω πᾶσαν ἐλπίδα. Ἡ γυνή, εἰς τὴν ἀνήκω, δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων, ἀφ' ἧς χωρίζεται τις ἵνα συζευχθῇ ἄλλην. Τὸ κοινὸν ἔγκλημα ἡμῶν συνδέει ἡμᾶς στενῶς, καὶ τρέμω σκεπτόμενος ὅτι δύναται ἴσως ν' ἀναγνώσῃ ἐν τῇ συνειδήσει μου... Γινώσκω τὸν βίαιον καὶ ἐπιφοβὸν χαρακτῆρά της. Ἐν μιᾷ στιγμῇ παραφορὰς εἶναι ἱκανὴ νὰ διαπράξῃ ἀφροσύνην, ἥτις νὰ καταστρέψῃ αὐτὴν διὰ παντός. Ἄν ἤξευρες διὰ τίνων ἀγῶνων ἐπέτυχον τῆς συναινεσεώς της ὅπως ἀναχωρήσω, πρὸ ἔτους! Τότε μόνον ἀνέπνευσα ἐλεύθερον ἀέρα, ὅτε ἀπεμακρύνθη αὐτῆς. Μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς ἡν ἀγαπῶ ὁ βίος μου ἦτο ἄβυσσος. Καὶ σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι σκληρῶς ἐξήγγισα τὸ σφάλμα μου.

— Ναί, ναί, εἶπεν ὁ Φροσσάρ, σκεπτικὸς γενόμενος. Αὐτὸ καλεῖται εὐτυχία! Καὶ ἐπιζητοῦσιν αὐτὴν καὶ τὸ πᾶν μετέρχονται ἵνα ἐπιτύχωσιν αὐτῆς. Συναινοῦσι ν' ἀπατήσωσιν ἀνδρά, ὃν σέβονται, νὰ μὴ εἰσερχῶνται πλέον παρ' αὐτῷ ἢ μετὰ τρόμου, νὰ φοβῶνται ἀκριτομύθειάν τινα, νὰ μετρῶσι τοὺς λόγους, νὰ προσέχωσιν εἰς τὰς κινήσεις των, νὰ λαμβάνωσι πᾶσαν δυνατὴν προφύλαξιν ὑπὸ δέους μὴ φωραθῶσι. Καὶ τί; ἔρω, παρακαλῶ, εἶναι ὁ οὕτω ὑποκλεπτόμενος καὶ ὑπὸ τόσων ἀγωνίων ἀκολουθούμενος; Ἐντρομοί, μὴ δυνάμενοι οὐδεμιᾶς ἡδονῆς ν' ἀπολαύσωσι, μὴ γινώσκοντες τὴν ἡσυχίαν τῶν γαληνίων ἐσπερίδων, τρέχοντες τὴν ἡμέραν εἰς τὰς συνεντεύξεις καὶ καταβιβάζοντες τὰ παραπετάσματα τῶν παραθύρων, ὅπως παραδοθῶσιν ἐν τῷ σκότει εἰς σκέψεις καὶ χιμαίρας, καταλήγοντες εἰς φρικαλέας σκηνάς, ἐν αἷς ἐκάτερος τῶν ἐνόχων ἐλέγχει ἑαυτὸν διὰ τὴν θυσίαν, τὴν ἐποίησεν ὑπὲρ τοῦ ἄλλου, ἡ γυνὴ τῶν καθηκόντων της, ὁ ἀνὴρ τῆς ἐλευθερίας του, καὶ τέλος, μετὰ σκληρᾶς δοκιμασίας, καὶ πικρὰς ἐριδίας, καταντᾷ, ἀφοῦ ἀγαπηθῶσι διὰ τῆς βίας, νὰ μισηθῶσιν ἀσπόνδως, καὶ νὰ σπαρχθῶσι πολὺ πλεῖον ἢ ὅσον ἐθωπεύθησαν.

Ὁ Πέτρος δὲν ἀπεκρίνατο. Ὁ Φροσσάρ ἐβλεπεν αὐτὸν λάθρα, σκεπτόμενος. Μία φράσις, ἐξ ὅσων ὁ Σεβεράκ εἶπεν, ἐπληξεν αὐτόν: «Γινώσκω τὸν βίαιον καὶ ἐπιφοβὸν χαρακτῆρά της».

Ἡ ὑπερήφανος ὄψις καὶ οἱ αἰνιγματικοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς Σάρρας παρέστησαν αὐτῷ.

Ἡ ἀδυσώπητος αὕτη καὶ κινδυνώδης γυνή, ἧς ὁ φίλος του ἐφοβείτο παρὰφροσύνην τινά, μήπως ἦτο ἡ ὠρχία Ἀγγλίας,

ην, επίσης ἐγίνωσκε, φαντασιόπληκτον, ἰδιότροπον καὶ παράφορον; Ὁ σύζυγος ἐκεῖνος, οὐτινος κατεχράσθη τὴν φιλίαν καὶ ἐμπιστοσύνην τόσοσιν οἰκτρῶς ὁ Πέτρος, δὲν ἦτο ἄρα ὁ κόμης Καναλέλ;

Καὶ ὁ ἀγαθὸς Φροσσάρ, διαφωτισθεὶς αἰφνης, ἐνόει διατί ὁ Πέτρος ἦτο τόσοσιν κατηφής, καὶ πῶς ἀπεμακρύνετο τῆς δεσποινίδος Δεσυνῆς, ἀφ' ἧς ἐχωρίζετο δι' ἀνυπερβλήτου προσκόμματος.

Ναί! αὐτὴ ἦτο ἡ ἀλήθεια. Καὶ ὁ νέος συμβολαιογράφος ἔβλεπεν ἤδη τὴν δυσχερῆ θέσιν τοῦ φίλου του.

Ὁ δυστυχής!

Πῶς ῥκτειρεν αὐτὸν εἰλικρινῶς!

Βεβαίως, δὲν ἐπεθύμει πλέον ν' ἀστείευθῇ. Δὲν ἔλεγε πλέον μετὰ τῆς ἐλαφρότητος ἐκείνης: «Τοιαύτη εἶναι ἡ ἱστορία ὧν τῶν νέων!»

Διάβολε! Ναί, πλὴν αὐτὴ ἡ ἱστορία δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς δράμα.

Ὁ κόμης δὲν εἶναι ἀνθρώπος εὐοικονόμητος καὶ ἔτρεφε ζωηρὸν πάθος πρὸς τὴν γυναῖκά του.

Ἄν ἀνεκάλυπτε τι, ὁ Σεβεράκ ἀπώλυτο, διότι ἐπρόκειτο πλέον περὶ τῆς ζωῆς, ὑπὲρ ἧς ἄλλως οὔτε θὰ ἡμύνετο.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἤθελε ν' ἀμυνθῇ, οἶαν ἐλπὶδα ἡδύνατο νὰ ἔχῃ ὅτι θὰ σωθῇ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ κόμητος χειρίζοντος τὸ ξίφος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, καὶ σκοπεύοντος τὰ τάλληρα εἰς τὸν ἀέρα διὰ τοῦ πιστολίου;

Πῶς ὁμως ὁ Πέτρος ἡδυνήθη νὰ πράξῃ τοιαύτην προδοσίαν! Αἱ! τὸ πάθος τῆς Σάρρας δὲν ἐξήγει τὰ πάντα; Αὐτὴ ἡ γάπα, συνεπῶς προηγήθη τοῦ ἐγκλήματος.

Ὁ Φροσσάρ ἐθαύμασε μετὰ πόσης τέχνης ἡ νεαρὰ γυνὴ ἡδυνήθη νὰ ὑποκρύψῃ τὸν μετὰ τοῦ Σεβεράκ δεσμόν της.

Εἶχε μοναδικὴν ἰσχὺν ἐφ' ἑαυτῆς, διότι οὐδὲν προέδωκε τὸ πάθος της. Ἐν τούτοις, τώρα, ὅποτε ἔμαθε τὸ γεγονός, ἀνεμνήσκετο βλεμμάτων τινῶν λαθραίων, λόγων τινῶν ἐκπληξάντων αὐτόν, πρὸς στιγμὴν, τότε.

Αὕτη ἡ γάπα τὸν Σεβεράκ διὰ τοῦτο λοιπὸν ἔτρεψε τόσοσιν ἰσχυρῶς τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν ὁ κόμης ἀνῆγγειλεν ὅτι ὁ Πέτρος ἐτρώθη καιρίως.

Εἶπε λοιπὸν καθ' ἑαυτόν, ὅτι ἡ ἰσχυρότατη αὕτη γυνὴ πράγματι εἶναι ἐπικίνδυνος, καὶ οὐδέποτε θ' ἀπέδιδε τὴν ἐλευθερίαν τῇ ἐραστῇ αὐτῆς, ἐκτὸς ἂν, ἵνα ἀπαλλαγῇ οὗτος, ἀπηγοῦντο ἐξαιρετικαὶ περιστάσεις, καὶ πάλιν τίς οἶδεν, ἂν δὲν ἐπῆρχετο δραματικὴ τις καταστροφή.

— Ἐνεκα τούτου λοιπὸν ἀναχωρεῖς τόσοσιν ταχέως; εἶπεν ἀκολουθῶν τὴν σκέψιν του.

— Ναί, καὶ τώρα βεβαίως δὲν ἐκπλήττεσαι πλέον. Ἐν τῇ πτώσει μου, ὡς βλέπεις, διετήρησα ὀλίγην τιμιότητα. Καὶ δι' ὅ,τι δῆποτε δὲν θὰ συγκατανεύσω νὰ συνθέσω τὸν θραυσθέντα κρῖνον τῆς ἀλύσεως. Ἀπεφάσισα ν' ἀπομακρυνθῶ, καὶ θ'

ἀπομακρυνθῶ. Ἐκεῖ, ἀγαπητὲ Φροσσάρ, ἐλεύθερος διατελῶν, δύναμαι νὰ ὑποφέρω, χωρὶς ν' ἀναγκάζωμαι νὰ ὑποκρίνωμαι, καὶ νὰ κλαίω ὅτε θέλω.

Ἔστη πρὸς στιγμὴν διακοπεὶς ἐκ τῆς συγκινήσεως.

— Ἐπειτα ἐκεῖ, φίλε μου, ὁ τόπος διατελεῖ εἰς διηνεκῇ σχεδὸν ἐπανάστασιν, ἐπανελάβε μετὰ σταθερότητος. Ὁ πόλεμος θ' ἀρξῇται ἐκ νέου, θ' ἀμειφῶσι πολλὰί σφαῖραι, καὶ σοὶ ἐγγυῶμαι ὅτι, τὴν φορὰν ταύτην, θὰ τοποθετηθῶ οὕτως, ὥστε ἡ φιλοδωρηθησομένη μοι σφαῖρα νὰ πράξῃ τὸ καθήκόν της.

— Ἐν ἄλλαις λέξεσι θὰ προσπαθήσῃς νὰ φονευθῇς, ἀνέκραξεν ὁ Φροσσάρ.

Ὁ Πέτρος ἤρξατο νὰ γελά νευρικὸν γέλωτα.

— Ἐν ἔτος, φίλε μου προσπαθῶ, πλὴν βλέπεις, δὲν ἡδυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ αὐτοῦ. Ὡς φαίνεται, χορηγεῖ, καὶ ὁ πόλεμος χάριτας ζωῆς. Ἐνθυμήθητι τὸν στρατηγὸν Νέϋ, διατρέχοντα ἐν καλπασμῷ τὸ πεδῖον τῆς ἐν Βατερλώ μάχης καὶ κραυγάζοντα: «Ἐπεθύμουν νὰ ἡσθανόμην ὅλας αὐτὰς τὰς σφαῖρας εἰσερχομένας ἐν τῇ κοιλίᾳ μου». Καὶ ὁμως ἀθλίως ἀπέθανεν εἰς τὴν γυνίαν ἐνὸς τοῖχου. Τίς οἶδεν ἂν δὲν ἀποθάνω καὶ ἐγὼ ἐπίσης οἰκτρῶς. Ὁ θάνατος εἶναι ὅπως ἡ φιλάρεσκος γυνὴ ἡ ἀποποιουμένη τοὺς ποθοῦντας αὐτήν. Ἄλλ' ὅχι, δὲν θὰ εἶμαι πάντοτε ἀτυχής. Ἡ ἀναμενόμενη ὥρα θὰ ἔλθῃ τέλος. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, Φροσσάρ, ὅταν ἀναγνώσῃς εἰς τὴν ἐφημερίδα ὅτι ὁ διοικητὴς Σεβεράκ ἀπέθανε, πολλοί, οἵτινες θὰ μὲ εἶχον ἰδῇ ριψοκινδυνεύοντα ὡς τρελλόν, θὰ εἰπωσι: «Αὐτὸς ὁ νέος ἦτο πτωχὸς τὸν νοῦν...». Σὺ μόνος, ὅστις, θὰ γινώσκῃς τὰ παρορμήσαντά με νὰ πράξω οὕτω αἴτια, θὰ εἴπῃς: «Ὅχι, εἶχε συντετριμμένην καρδίαν». Θὰ χύσῃς χάριν ἐμοῦ ἐν δάκρυ, διότι μὲ ἀγαπᾷς, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ μὲ λυπηθῇς πολὺ, διότι βλέπεις, θέλω παύσῃ νὰ εἶμαι ἀξιολύπητος εὐρίσκων τὴν ἀνάπαυσιν, τὴν λήθην, ἴσως δέ, καὶ τὴν συγχώρησιν.

Οἱ τοῖχοι τοῦ σπουδαστηρίου ἐκείνου, πραγματικοῦ ἐξομολογητηρίου τῶν οἰκογενειῶν, εἶχον ἀκούσῃ πολλὰ θλιβερά ἀπόρητα, πολλὰς θυμοδακρυῖς ἐμπιστευτικὰς συνδιαλέξεις, ἀλλ' οὐδέποτε ὁ Φροσσάρ ἔσχε τοιαύτας ἐντυπώσεις. Ἐν τῇ τῶν φίλου του εἶχεν ἀναγνωρίσῃ ἀκαταμάχητον ἀπόφασιν.

Ἐὰν ὁ Πέτρος ἀνεχώρει, ἀναμφερήστως θὰ ἐφρονέυετο. Καὶ ἦτο θαῦμα πῶς μέχρι τοῦδε ἔζη, ἀφοῦ τόσοσιν σταθερῶς ἠθέλησε νὰ πέσῃ. Ἀλλὰ πῶς νὰ κωλύσῃ τις αὐτόν τοῦ ν' ἀναχωρήσῃ; Καὶ ἂν ἔμενε, δὲν ἔμελλε νὰ ἐκτεθῇ εἰς μεγίστους κινδύνους; Ἐν Ἀλγερίᾳ ἐν τῇ μέσῃ τῶν μαχῶν, θὰ διεκύβευε μόνον τὴν ὑπαρξίν του. Ἐν Γαλλίᾳ ὁμως, ἐν τῇ μέσῃ τῶν συκοφαντιῶν καὶ διαβολῶν, προέκειτο οὐ μόνον περὶ τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς τιμῆς. Ἐκεῖ μὲν, ὑπὸ τὸ πῦρ τοῦ ἐχθροῦ, θὰ ἐλάμβανεν ἔνδοξον τέλος, οὐτινος τὰ αἶτια θὰ ἔμενον ἀγνωστα. Ἐνταῦθα δέ, θὰ συνέ-

βαινε μονομαχία κατὰ προσβληθέντος συζύγου, ἀθλιος θάνατος, οὐτινος τὰ ἐλατήρια σκανδαλωδῶς θ' ἀπεκαλύπτοντο. Ὅθεν ὁ Φροσσάρ συνετάχθη τῇ γνώμῃ τοῦ Πέτρου. Ἐδεῖ ν' ἀναχωρήσῃ. Ἐδικαίωσεν ἐν συνειδήσει τὸν φίλον του καὶ ἠύξησε τὴν τιμὴν, ἣν πρὸς αὐτὸν εἶχε. Δὲν ἡδυνήθη νὰ πνίξῃ στεναγμὸν διαλογισάμενος τὴν δεσποινίδα Δεσυνῆ. Ἀλλὰ δὲν ἐξεπλάγη, ἐξ ἐπαγγέλματος εἰθισμένος ὢν νὰ βλέπῃ τὴν ἀνθρωπίνην ὑπαρξίν παραπλεύσαν διὰ συνεχῶν σκοπέλων.

— Ἡ θέσις σου ἀδιαφιλονεικῆτως εἶναι λίαν σπουδαία, εἶπεν, ἀλλ' ὅχι πάλιν τοιαύτη ἀφ' ἧς δὲν δύναται τις νὰ ἐξέλθῃ. Ἄλλος τις εὐκαμπτότερός σου, θὰ ἐξήρχετο τῆς ἀδιεξόδου στενωποῦ, ἐν ᾗ εὐρίσκεσαι, δι' ὅλως διαφόρου μέσου. Θὰ ἐπειθε τὴν ἐρωμένην του νὰ τὸν συζευχθῇ, ἀποδεικνύων αὐτῇ ὅτι ἐκ τούτου ἐξήρτητο τὸ μέλλον του, θὰ ἐπετύγγανε δὲ ὅπως ἐκείνη προσενεχθῇ θυσία εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἔρωτός του, ἀπαιτῶν παρ' αὐτῆς νὰ παραστήσῃ πρόσωπον ἡρώιδος, ἀλλὰ πρόσωπον ὑπάτης ἀφοσιώσεως ἰσοφαριζούσης τὴν γυναῖκα πρὸς ἀγγελον. Δὲν εἶναι σπάνιον τὸ βλέπειν, σήμερον, γυναῖκας συζευγυμένας τὸν ἐραστήν των.

Ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν γυναικῶν τούτων ἐνεργεῖται μεταμόρφωσις τις αἰσθημάτων, λίαν μὲν παράδοξος, εὐεξήγητος ὁμως, ὅτε κατὰ βάθος σπουδάσῃ τις αὐτάς. Καὶ ἐκτίθενται εἰς πάντα κίνδυνον, εἰς πᾶσαν δυσφημίαν, ἐν γνῶσει αὐτῶν, οὐχὶ πρὸς κορεσμὸν πάθους των, ἀλλὰ διὰ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνου οὐ ἐρῶνται. Ἀλλὰ σὺ δὲν εἶσαι ἐξ ἐκείνων τῶν νέων, οἵτινες ἡξέυρουσι νὰ στρέψωσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν ἐγκληματικὸν ἔρωτα πρὸς ἀπόκτησιν νομίμου εὐτυχίας. Ἀπελθε, ἀφοῦ εἶναι ἀνάγκη, ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ, μὴ πράττε ἀσυνεσίας. Τὰ πάντα διορθοῦνται, ἐκτὸς συντετριμμένης κεφαλῆς. Ἀντὶ νὰ ζητῇς τὸν θάνατον, ἄγε, τὸυναντίον, βίον, ὅστις νὰ παραταθῇ. Οὐδεὶς οἶδε τί μέλλον σοὶ ἐπιφυλάσσεται, ὁ δὲ χρόνος, ὡς γινώσκεις, εἶναι μέγας διδάσκαλος. Ἐκεῖ θὰ εἶσαι ἡσυχος, τίς ὁμως δύναται νὰ εἴπῃ ἔαν θὰ εἶσαι ὑπὸ τὴν γῆν;

Ὁ Πέτρος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, μὴ ἀποκρινόμενος.

— Καὶ λοιπὸν, πότε προτίθεσαι ν' ἀναχωρήσῃς; ἠρώτησεν ὁ Φροσσάρ.

— Αὐριον τὸ ἐσπέρας, διὰ τοῦ κατ'εὐθείαν τῆς ἐβδόμης.

— Ἐλθέ λοιπὸν νὰ γευματίσωμεν ὁμοῦ αὐριον, καὶ κατόπιν σὲ συνοδεύω μέχρι τοῦ σταθμοῦ. Θὰ σκεφθῶ ἕως τότε ἐνδεχόμενον, ἐγὼ, ὅστις ἔχω ψυχραιμίαν, νὰ εὖρω ἔντιμόν τι μέσον ὅπως σοὶ ἀσφαλίσω, ἂν ὅχι εὐτυχῇ, τοῦλάχιστον εἰρηνικὴν ὑπαρξίν. Ὑπερμέτρως, μάθε, ἐλυπήθην δι' ὅσα ἤκουσα μὲν παρὰ σοῦ, συνεπλήρωσα δὲ δι' ἄλλων γεγονότων. Ἐφανταζόμην τὴν θέσιν σου λεπτήν πως, ἀλλ' ὅχι τόσοσιν ἀκανθώδη, ὅχι!

Ὁ Πέτρος εἶχεν ἐγερθῇ καὶ ἐβαδίζε πρὸς τὴν θύραν.

— Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου ἐπὶ σέ ἀνατίθῃμι, ἐπανάλαβεν ὁ Φροσσάρ. Μὴ θέλῃς ν' ἀπατηθῶ εἰς τοὺς περὶ σοῦ ὑπολογισμούς μου. Δὲν θὰ σοὶ τὸ συγχωρήσω. Νομίζω ὅτι συνεννοήθημεν.

— Ναί, εἶπεν ὁ Σεβεράκ, λοιπὸν ἐς αὐρίον. Καὶ εὐχαριστῶ, ἀγαθὲ Φροσσάρ διὰ τὰς ἐνθαρρύνσεις σου. Ἄλλ' ἐχεμύθειαν, σὲ παρακαλῶ.

— Ὁ συμβολαιογράφος, φίλε μου, τηρεῖ τ' ἀπόρρητα μετὰ πλείονος ἐχεμυθίας ἢ ὁ ἱερεὺς...

Τῆς θύρας ἀνοιχθείσης, διήλθον τὸ γραφεῖον, ἐν ᾧ πλείστοι ἀνθρωποὶ ἀνέμενον. Εὐειδестаτὴ καὶ κομψοτάτῃ τις κυρία, παρατηρήσασα τὸν Πέτρον καὶ τὸν Φροσσάρ, ἠγέρθη ζωηρῶς, ἔρριψε προκλητικὸν βλέμμα εἰς τὸν ἀξιοπρεπεῖαν νεανίαν καὶ ἐποίησε χάριεν διὰ τῆς κεφαλῆς νεῦμα εἰς τὸν συμβολαιογράφον.

— Ἀ! κύριε συμβολαιογράφε, εἶπε, πρὸ μίᾳς ὥρας σὰς ἀναμένω...

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, διετλῶν ἐν συμβουλίῳ, ἀμέσως θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ παράσχω ὑμῖν τὰς ἐκδουλεύσεις μου... Κύριε Plantin εἰσαγάγετε τὴν κυρίαν εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου... Ἐπιτρέπεται, κυρία!

Διήλθε μετὰ τοῦ Σεβεράκ τὸν ἀντιθάλαμον καὶ ἐκεῖ, σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του,

— Εἶδες αὐτὴν τὴν κυρίαν; Αἶ, λοιπόν, πρὸ δύο ἐτῶν συνεζεύχθη ἐξ ἔρωτος... καὶ σήμερον ἐξαίτεται τὸ διαζύγιόν της... Πάντα ἐν τῇ κοινωνίᾳ συμβαίνουν τε καλὰ καὶ τὰ κακά. Ἐνθυμοῦ τοῦτο καὶ ἔλπιζε.

Ὁ Πέτρος δὲν ἀπεκρίνατο καὶ ἐμειδίασε μετὰ κατηφείας. Πρὸ πολλοῦ ἤδη ἔπαυσε νὰ ἐλπίζει. Ὁ Φροσσάρ ἠκολούθησε τὸν φίλον του διὰ τοῦ βλέμματος, κατόπιν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπουδαστήριον κατηφὴς καὶ σκεπτικός.

Περὶ τὴν πέμπτην ἐσπερινὴν ὥραν, ἐνῶ ὑπέγραφε πράξεις τινάς, εἰς τῶν γραφῶν του, εἰσελθὼν, τῷ ἐνεχείρισεν ἐπιστολὴν, ἥς ἡ γραφὴ λίαν γνωστὴ οὖσα ἐτάραξεν αὐτόν. Ἐπὶ τοῦ φακέλλου καθαρῶτατα ἐφαίνοντο τὰ οἰκόσημα τοῦ κόμητος Καναλέλ.

Ὁ Φροσσάρ, ὅστις τὴν προτεραίαν ἤθελεν ἀνευ οὐδενὸς δισταγμοῦ πάραυτα ἀποσφραγίσῃ τὴν ἐπιστολὴν, ἐκράτει ἤδη αὐτὴν μετὰ τῶν δακτύλων του, ἀναποφάσιτος, καὶ φοβούμενος μὴ μᾶθῃ ἀπαισίαν τινὰ εἰδήσιν.

— Εἶμαι πολὺ ἀνόητος, εἶπε.

Καὶ σχίζων τὸν φακέλλον, ἀνέγνω τὰς ἀπλᾶς ταύτας γραμμάς:

«Πρὸ ὀλίγου ἐμάθομεν ὅτι ὁ Σεβεράκ ἀφίκετο αἰφνης εἰς Bois-le Roi. Ἡ κόμησσα λοιπὸν παρακάλεσεν αὐτὸν ὅπως ἔλθῃ αὐρίον καὶ γευματίσῃ μεθ' ἡμῶν. Ὅθεν εὐαρεστήθητε νὰ ἔλθῃτε καὶ ὑμεῖς. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ λάβετε εὐχαρίστησιν ἐπαναβλέπων τὸν φίλον σας».

Ὁ Φροσσάρ ἐκάθησε καὶ ἀνέγνω ἐκ δευτέρου τὴν ἐπιστολὴν.

Ἡ κόμησσα εἶχε γράψῃ τῷ Πέτρῳ προ-

καλοῦσα αὐτὸν νὰ ἔλθῃ τῇ ἐπαύριον εἰς Καναλέλ.

Ἦτο λοιπὸν λίαν δυσχερὴς ἡ ἀποποίησης αὐτοῦ τοῦ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην. Ὑπὸ τίνᾳ ἀφορμῇ ν' ἄρνηθῃ;

Καὶ ἂν ἔπραττε τοῦτο θὰ ἐξήγειρε τὰς ὑπονοίας τοῦ κόμητος ἔτι δὲ μᾶλλον θὰ ἐξηρέθιζε τὴν ἐπίφοβον Σάρραν.

Ὅθεν, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ Πέτρος ἐνόμιζεν ὅτι, θυσιάζων τὰ πάντα, ἀνεκτήσατο τὴν ἐλευθερίαν του, οἱ δεσμοί, οὓς διέρρηξε, συνεδέοντο αὐτὸς στενότερον ὅπως ἀναχαιτίσωσιν αὐτόν.

Καίτοι λίαν τεταραγμένος ὁ Φροσσάρ, ἐσκέφθη ὅμως νὰ καρπωθῇ ὠφέλειάν τινα ἐκ τῆς σπουδαίας ταύτης θέσεως. Ἰσως θὰ συνετέλει ὅπως ὁ φίλος του ἀπαλλαγῇ ταύτης διὰ παντός.

Ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ταύτῃ ὁ Φροσσάρ ἀνέλαβε μέγα θάρρος, ἐσκέφθη νὰ πλάσῃ ἐντέχνως διαβολάς, νὰ στήσῃ ἐπιδεξιούς παγίδας.

Ἐδᾶδιζε ταχεῖ βήματι ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του πυρέσσων. Ἐλεγε καθ' ἑαυτόν:

— Ἀποβαίνω πράγματι συμβολαιογράφος κωμωδίας. Ἀλλὰ τί σημαίνει! ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα! Ἐπειτα, μήπως ἐν τῷ κόσμῳ σήμερον, τὰ πάντα δὲν εἶναι ἄρα ἀληθῆς κωμωδία; Ν' ἀποσπᾷ τις τὸν Πέτρον τῆς ἐνόχου ταύτης γυναικός, νὰ σώσῃ τὴν τιμὴν τοῦ συζύγου, νὰ παρασκευάσῃ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς ἀθώας καὶ καταδιωκομένης νεάνιδος, καὶ τίς οἶδε; ν' ἀπατήσῃ ὀλίγον τὸν θηριάνθρωπον συνταγματάρχην, δὲν εἶναι ἄρα ἀληθῆς κωμωδία; Καὶ νὰ παιχθῇ μάλιστὰ ὑπὸ ἐνδιαφερομένων ἡθοποιῶν; Ἀ! ἂν ἡδυνάμην νὰ τὴν διεξαγάγω μέχρι τῆς λύσεως καὶ τὴν περαιώσω διὰ δύο συνοικισίων! Οἷός θρίαμβος!

Ἐθεώρησε τὸ ἐκκρεμές.

— Πέντε καὶ τέταρτον, εἶπεν. Ἄν μετέβαινον ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης νὰ ἐγκαταστῶ εἰς Καναλέλ; Αὐρίον εἶνε κυριακὴ. Ὅθεν δύναμαι νὰ κάμω διακοπὰς. Ἀναχωρῶ διὰ τῆς ἀμαρτοστοιχίας τῶν ἑξ, ἀφικνοῦμαι εἰς τὰς ἑπτὰ καὶ ἡμίσειαν ἀκριβῶς εἰς τὸ γεῦμα καὶ ἄρχομαι τῆς πῆξεως τῶν κανονοστοιχιῶν μου.

Ἐκρούσε τὸν κώδωνα. Ὁ ἀρχιγραφεὺς ἐνεφανίσθη.

— Ὁ ἀπουσιάσω διὰ τινὰ κατεπείγουσαν ὑπόθεσιν, εἶπε, κρίνων ἀναγκαῖον ὅπως πιστεύωσιν οἱ ἀνθρωποὶ τοῦ ὅτι καὶ τὴν κυριακὴν αὐτὴν δὲν ὑπάρχει ἀνάπαυσις δι' ἑνα συμβολαιογράφον, θὰ ἐπιστρέψω τὴν δευτέραν εἰς τὰς ἑνδεκα ὥρας. Προσέξατε ὅπως πάντα βαίνωσι καλῶς...

Ἐν τέταρτον μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Φροσσάρ, οὐδεὶς τῶν ὑπαλλήλων του ὑπῆρχεν εἰς τὸ γραφεῖον.

[Ἐπειτα συνέχεια].

Ι. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. κ. Στυλιανὸν Μαντζαράκη, Βασιλείον Μπεμπέον, Νικ. Καλογιάννην, Κωνσταντῖνον Σωτήρηον καὶ Θ. Χελδράχ. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Δ. Ι. Μαρτινέγγον. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Π. Ἀναγνωστόπουλον. Ἐλήφθη ἀντίτιμον φύλλον «Ἀπομνημονευμάτων». Εὐχαριστοῦμεν. Ὅα φροντισόμεν ἅμα τῇ ἐνάρξει νέων ἔργων νὰ σᾶς γνωρίσωμεν τοῦτο. — κ. Δ. Χ. Ἀδάμ. Ἐλήφθη ἀντίτιμον συνδρομῆς «Ἐκλεκτῶν», 120 φύλλον «Ἀπομνημονευμάτων» καὶ Ἡμερολογίου Σκόκου, ἅτινα ἀπεστάλησαν μετὰ «Λίκων» — κ. Μιχαὴλ Βρετόν, ἐργοδότην. Ἐλήφθη ἀντίτιμον 45 φύλλον «Ἀπομνημονευμάτων», ἅτινα ἀπεστάλησαν. — κ. Γεώργιον Παμπούκην. Ἐλήφθησαν δρ. 20. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐχετε δικαίον. — κ. Κ. Πάστραν, Φύλλα «Ἐκλεκτῶν» ἀπεστάλησαν. Σημειώσατέ μας τοὺς ἀριθμ. τῶν «Ἀπομνημονευμάτων» οἵτινες κατεστράφησαν. — κ. Πέτρον Γ. Παρράκη. Ἐλήφθησαν ρουβλία 6, ἀντίτιμον συνδρομῆς κ. Μ. Ἰγγλέση, πρὸς ὃν ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα τοῦ Ζ' ἔτους. Ἐγράψαμεν. — κ. Πάνον Ε. Κοντογούρην. Ἀντίτιμον «Ἐκλεκτῶν», «Ἀπομνημονευμάτων» καὶ βιβλίων ἐλήφθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 784 ἐπιταγῆς. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Νικ. Βοζιανόπουλον. Ἀπεστάλησαν ἐπ' ἐνόματί σας τὸ Ἡμερολόγιον τῆς «Ἑσπίας» καὶ τὰ φύλλα τῶν «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων» καὶ διὰ τοὺς 8 συνδρομητάς ἐν Ζιμνιτοσίε. Ἐπίσης καὶ πρὸς τοὺς ἐν Σιστόδω κκ. Ν. Γρηγοριάδην καὶ Γ. Παπᾶν. Ἐγράψαμεν. — κ. Π. Χριστοδούλου. Ἐλλείποντα τῷ κ. Γαλάτῃ ἀπεστάλησαν. — κ. Ἰω. Καραμανδάνην. Ἐλήφθησαν δρ. 10, ἀντίτιμον συνδρομῆς σας «Ἐκλεκτῶν» καὶ ἀποσταλλέντος μυθιστορήματος. Εὐχαριστοῦμεν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Μιχαὴλ Ν. Μίγκλην. Ἐλήφθη ἀντίτιμον τριῶν συνδρομῶν «Ἐκλεκτῶν». Εὐχαριστοῦμεν. Συνέχεια 3 «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων» ἀπεστάλησαν μετὰ τῶν ἀποδείξεων. Ἐγράψαμεν. — κ. Θ. Βογιατζήν. Συνδρομὴ «Ἐκλεκτῶν» ἐλήφθη. Φύλλα ἐλλείποντα ἀπεστάλησαν. — κ. Ἀνδρ. Κομμιώτην. Ἐλήφθησαν. Πρὸς ἀποφυγὴν ταχυδρομικῶν ἐξόδων εἰς τὸ ἐξῆς δύνασθε νὰ συνεννοήσθε δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὰ «Ἐκλεκτὰ» καὶ τὰ «Ἰατροῦ Ἀπομνημονεύματα» μετὰ τοῦ γενικοῦ ἡμῶν ἐν Ζακύνθῳ ἀντιπροσώπου κ. Διον. Ε. Μαρτινέγγου, διδάκτορος τῶν φυσικῶν Επιστημῶν. — κ. Ἀμοιραδάκη. Ἐλήφθησαν φρ. 10, ἀντίτιμον 151 φύλλον «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων» ἀποσταλλέντων μετὰ «Λίκων».

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Τὰ ὠραιότερα τραγουδάκια ἀπ' ὅλα, ἀπ' ὅσα τραγουδοῦν ἐς τὸ δρόμο, μόνον εἰς τὴν ὀγκώδη καὶ καλλιτεχνικωτάτην συλλογὴν τοῦ φίλου κ. Τσακαλιάνου, εἰμφορεῖ νὰ τὰ εὖρη κανεῖς. Καὶ μάλιστα ἐκεῖνον τὸ γλυκὺ, τὸ περιπαθὲς, τὸ τραγουδάκι τῆς ἐποχῆς, ποῦ ὅπου νὰ κήμες, νύκτα καὶ ἡμέρα, ἀντηχεῖ ἀρμονικωτάτο τό:

Ἀχ! πᾶς μορεῖς καὶ ἀλλάλεῖς τὴν καρδίαν σου; μάθε κι' ἐμένα γι' ἄλλη νὰ πορῶ.

Τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίννης» διὰ νὰ τὰ καταστήσῃ ἀκόμη δημοτικώτερα τὰ Ποιήματα τοῦ κ. Τσακαλιάνου, καὶ νὰ εἰμφορεῖ νὰ τὰ ἀποκτήσῃ καὶ ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου δὲν περισσεύουν χρήματα δι' ἀγορὰν βιβλίων, ὑπεδίδας τὴν τιμὴν των, ἀπὸ δραχ. 4 εἰς δραχ. 1,50 μόνον.

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Ὁδὸς Προαστείου ἀρ. 10.